

Jamsai

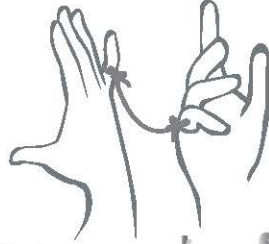
คู่รักนงค์
พิภพ
เล่ม 2

少爺·貳

เฮงเจี้ยนหมิง 黑潔明 ฮ่องกง

แผ่นดินไหว 116

ภาพวาดรัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณใจให้อีกด้าน

ข้าหาใช่মনุษย์

คำพูดไม่กี่คำถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากแดงอย่างเย็นชาเหมือนก้อนน้ำแข็ง

อืม เจ้าไม่ใช่ เขาพยักหน้าเห็นด้วย มองสีหน้าแข็งกร้าวเย็นชาของนางแล้ว กลับเห็นเพียงเสี้ยวเวลาที่นางละทิ้งโอกาสในการหนีออกจากเกาะเพื่อช่วยเหลือเขา อดยกมุมปากขึ้นไม่ได้

ต่อให้ใช่ ข้าก็ไม่สนใจหรอก

รูปร่างตาเย็นชาคูนนั้นหดลงอีกครั้ง ทำให้เขาอดใจไม่อยู่ ยกมือขึ้นลูบไล้ดวงหน้าเล็กตรงหน้า ที่เย็นชาราวกับน้ำค้างแข็ง

อาหลิงหายใจไม่ออก เดิมทีอยากหลบเลี่ยง ทว่าดวงตาคูนนั้นของเขากับอารมณ์ความรู้สึกที่ถ่ายทอดมาจากปลายนิ้วทำให้นางมีอาจขยับเขยื้อนได้

ในคำคืนมีดสลัว เขาจ้องมองนาง ลูบไล้นาง ตาดาคูนนั้นทออึม เอ่ยพูดเสียดแทง

ข้าไม่สนใจหรอก

มากกว่ารัก คู่มือรักฉบับ 2

เฮยเจียหมิง เขียน เม่นน้อย แปล

少爺 Vol. 02

Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2019 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2723-3

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรทิศ

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

พันปีผ่านพัน อาทิลงต้องทุกข์ทนกับการถูกไล่ล่ากัดกินมาเนิ่นนาน ทว่าเมื่อนางพบที่ที่ปลอดภัยแล้ว เหตุไฉนยังต้องคิดแต่จะจากไป อยู่กับคุณชายซึ่งมีอะไรที่ไม่ดี หลายคนอาจจะมีคำถามนี้อยู่ในใจหลังอ่านเล่ม 1 จบ แต่หากติดตามเรื่องราวของนางต่อไปก็จะรู้ว่าเหตุใดนางถึงคิดเช่นนั้นค่ะ

คนเราเมื่อพบเจอความเสียใจ ผ่านความทุกข์ ความผิดหวังมามาก ก็จะมีกลวิธีในการป้องกันตัวเอง เพราะไม่อยากต้องเผชิญกับความรู้สึกเหล่านั้นอีกครั้ง... อาทิลงก็คงไม่ต่างกัน กำแพงในใจของนางนั้นแข็งแกร่งและยิ่งใหญ่เหลือเกินค่ะ ทว่าชีวิตมนุษย์เราก็แค่ร้อยปีเท่านั้น ซึ่งยิ่งเทียนจะสามารถทลายมันก่อนถึงวันที่เขาต้องจากไปได้หรือไม่ ในเล่มนี้เราจะได้เห็นถึงความตั้งใจและความทุ่มเทของเขาก่อนที่จะช่วยหญิงสาวที่เข้ามามีอิทธิพลในใจเขามากขึ้นทุกทีผู้หนึ่งจริงๆ

และหากนักอ่านท่านใดสนใจเรื่องราวของตัวละครคู่อื่นที่ปรากฏในเรื่องนี้ สามารถไปติดตามอ่านใน 'คู่เคียงเรียงรัก' ซึ่งเป็นเรื่องของเหลยตงตงกับอ้อหยวน, 'คู่ผจญมนตร์มาร' เป็นเรื่องของเยื่ออิงกับจื่อจิง, 'คู่ฮุสสุครวณรัก' เป็นเรื่องของเฟิงจื่อจิ้งกับเหลิ่งอิ่นกวง และ 'คู่ชะตาอาญาใจ' ซึ่งเป็นเรื่องของซู่เสี่ยวเม่ยกับไป๋ลู่ได้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อาหลิง แม่มดพันปีแห่งหอคอยขาว มีสายเลือดแห่งเทพ และถูกคำสาปโลหิต มีชีวิตเป็นอมตะ ถูกमारปีศาจไล่ล่าเป็นอาหาร นางอ่านใจคนได้และมีความสามารถในการบังคับควบคุมสัตว์
- * ซ่งอิ่งเทียน คุณชายแห่งสำนักสรวงฟ้าซึ่งเป็นสำนักแพทย์ชื่อดัง เขามีวิชาแพทย์เลิศล้ำ วิชายุทธ์แข็งแกร่ง มีนิสัยเลือกกินเลือกใช้ มักทำอะไรไร้กฎเกณฑ์
- * เย่ยอิ่ง ชายหนุ่มที่มีสายเลือดแห่งเทพ ถูกส่งเข้าไปในลานบุชายัญ กลายเป็นมารรับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุด มีหน้าที่นำเครื่องสังเวทมาให้เหล่าปีศาจ หลงรักจื่อจิง ภายหลังถูกอาหลิงเปลี่ยนให้กลายเป็นราชันปีศาจ
- * จื่อจิง หญิงสาวที่มีหน้าที่เฝ้าประตูของลานบุชายัญแห่งป่าต้องห้ามซึ่งเชื่อมต่อกับแดนปีศาจและคอยถวายเครื่องสังเวท เป็นสหายกับอาหลิงมาตั้งแต่เด็ก
- * ซูเรียว ภูตนกสีดำที่อาหลิงช่วยชีวิตไว้ กลายร่างเป็นคนได้ แต่พูดไม่ได้ ฉลาดฉลาด เรียนรูไว คอยปกป้องคุ้มครองอาหลิงด้วยความภักดี
- * อวิ้นเหนียง น้องสาวของเทพมังกรอึ้งหลง เส้นผมสีขาวเงิน ดวงตาสีฟ้าอ่อน เครื่องหน้าดงามประณีต

๘

วันจูซี*

ดอกเหมยในลานกลางแจ้งผลิดอกขาวเนียนหนึ่งดอก
 ตอนนางเลื่อนประตูให้เปิดออก เห็นสีขาวนั้นแต่มีอยู่บนกิ่งไม้ จึง
 อดลุกขึ้นและเดินเข้าไปดูไม่ได้

ดอกไม้เล็ก ๆ ผลิบานท่ามกลางหิมะเจี๊ยบ ๆ

นางมองเห็นบนกิ่งไม้ยังมีดอกตูมอีกจำนวนไม่น้อย

กิ่งเหมยนี้ตั้งตงเป็นคนเอามาให้ในวันปีใหม่เมื่อหลายปีก่อน นาง
 ปักไว้บนดินส่ง ๆ นับแต่นั้นมาก็ไม่ได้สนใจอีก

ดอกไม้บานอยู่ไม่กี่วัน ไม่นานก็เริ่มร่วงโรย

ก๊ลิบดอกสีขาวร่วงไปก๊ลิบแล้วก๊ลิบเล่า ตกลงบนพื้นที่มีหิมะ
 หลงเหลืออยู่

* จูซี เป็นคำเรียกคืนวันก่อนวันขึ้นปีใหม่ตามปฏิทินจันทรคติจีน หรือเป็นวันส่งท้ายปีนั่นเอง

นางยังคิดว่ากึ่งเหมยนั้นไม่มีทางรอด ใครจะไปรู้ว่าชายผู้นั้นเห็นเข้า
จะเริ่มรดน้ำให้มันทุกวัน

อาหลังเฝ้ามองอย่างเย็นชา รู้สึกเพียงว่านั่นเป็นการเปลืองแรงเปล่า
ผ่านไปอีกไม่กี่วันดอกเหมยดอกสุดท้ายร่วงลงบนพื้น เหลือเพียง
กิ่งไม้ไผ่ๆ

ชายผู้นั้นกลับไม่ละความพยายาม ยังคงรดน้ำให้มันหนึ่งถ้วยทุกวัน
ตอนเช้าหลังตื่นนอน

เช้าวันหนึ่งนางเห็นเข้าก็อดพูดเสียดสีอย่างเย็นชาไม่ได้

'มันตายไปนานแล้ว ไยท่านต้องเปลืองแรง'

เขาไม่ได้เงยหน้ามองนาง ยังคงเทน้ำถ้วยนั้นลงตรงโคนต้นเหมย
อย่างระมัดระวัง อมยิ้มเอ่ยว่า

'มันแค่ต้องการเวลาเล็กน้อย'

ตั้งนั้นทุกวันที่เช้าเขาจะรดน้ำให้กิ่งไม้แห้งของเขาต่อไป ส่วน
นางก็เฝ้ามองอย่างเย็นชาต่อไป รอให้เขาล้มเลิกความพยายาม

ผ่านไปหลายวัน และผ่านไปอีกหลายวัน

กิ่งไม้แห้งนั้นไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง ทว่าเขากลับยังคงไม่ละความ
พยายาม

หลังจากนั้นในคืนหนึ่งที่หิมะตกลงมา

อาหลังคิดว่าเขาคงจะล้มเลิกความพยายามในที่สุด ตอนเช้า
เปิดประตูออกมา ไม่เห็นชายผู้นั้นอยู่ในลานกลางแจ้งแล้วจริงๆ ด้วย แต่
กิ่งไม้แห้งกิ่งนั้นก็ไม่ได้อยู่ที่เดิมแล้ว บนพื้นหิมะว่างเปล่า นอกจาก
โคมไฟศิลาตรงนั้นแล้วก็ไม่มีสิ่งใดโผล่ขึ้นมาอีก

หัวใจนางหดเกร็ง คิดว่ากิ่งไม้แห้งกิ่งนั้นถูกหิมะทับถม ถูกฝังอยู่ ได้หิมะสีขาวเสียแล้ว

อารมณ์ชั่ววูบพาให้นางเดินลงไปยังลานกลางแจ้งตรงตำแหน่งที่มันเคยปักอยู่ แล้วยื่นมือไปควานหาท่ามกลางหิมะสีขาวอันหนาวเหน็บ ทว่าใต้พื้นหิมะกลับไม่มีกิ่งไม้เลยสักกิ่ง มีเพียงพื้นอันเยียบเย็น ทันทใดนั้นเขาก็เปิดประตูออกมา นางชักมือกลับโดยไวแต่กลับหลบไม่ทัน ได้แต่มั่งยองๆ จ้องเขาอยู่ในลาน

ซึ่งอิงเทียนประคองซาร้อนที่มีควันสีขาวขมุกขมัวลอยอวล มองนางแล้วยิ้มน้อยๆ จากนั้นก็เลื่อนประตูให้เปิดออกกว้างยิ่งขึ้น นางถึงได้เห็นว่าบนพื้นห้องข้างเก่าเขามีถ้วยใส่พุทธรูปที่ทำจากไม้เผววางอยู่ ถ้วยใส่พุทธรูปนั้นใหญ่มาก ก่อนหน้านั้นเขาเอาไว้ใส่พุทธรูป แต่บัดนี้ในนั้นไม่มีพุทธรูปแล้ว มีเพียงกิ่งไม้ไร้ใบกิ่งหนึ่งปักอยู่ในถ้วยถูกใส่ดินจนเต็ม ทำให้มันยืนต้นอยู่ได้อย่างมั่นคง

นั่นทำให้นางรู้ว่าเขาซุดกิ่งเหมยกิ่งนั้นขึ้นมาจากดินตั้งแต่เมื่อคืน ก่อนที่หิมะจะตก นำเข้าไปดูแลอย่างดีในห้องที่อบอุ่น

นางไม่เอ่ยอะไร ลูกขึ้นเดินจากไป แต่เขากลับเอ่ยปากเรียก

'เจ้าจะไม่มาดูแลหมอยหรือ แดกหน่อแล้วนะ'

อาหลังอิงไป นางดูไม่ออก แต่ตรงนั้นดูเหมือนจะมีอะไรอยู่จริงๆ นางเดินเข้าไปสำรวจดูโดยไม่รู้ตัว เขาย่อตัวลง ย้ายถ้วยใส่พุทธรูปวางบนระเบียงทางเดินให้นางดู

'ดูสิ นี่ไง'

บนกิ่งไม้แห้งเส้นๆ มีจุดเล็กจุดหนึ่งงูขึ้นมา จุดที่งูขึ้นมาสีสแตกต่าง

จากบริเวณอื่นๆ เป็นสีแดงเล็กน้อยแต่มีเขี้ยวนิดหน่อย แสบแสบแยะไม่ได้
'ต่อให้มันเป็นหน่อที่แตกใหม่จริง ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะรอด'
นางได้ยินเสียงตัวเองดังขึ้นอย่างเย็นชา เขาฟังแล้วยิ้ม
'นั่นสิ ต้องดูแลให้ดี'

เขาพูดพลางย้ายมันกลับเข้าไปในห้องอย่างประคบประหงม ตั้งไว้
บริเวณที่ไม่เย็นและไม่ร้อน ได้รับแสงแดด แต่ไม่ใกล้กับเตาฟุ้งพ่นจนเกินไป
อาหลิงยังคงไม่เชื่อว่ามันจะรอดได้ แต่ชายผู้นั้นย้ายมันเข้าออก
ทุกวัน หลายวันถัดมาสีเขี้ยวที่งอกขึ้นค่อยๆ เติบโต ในที่สุดก็แตกใบ ผย
ใบสดอ่อนขนาดเล็กออกมา

เมื่อฤดูใบไม้ผลิหวนกลับมา เขานำกิ่งเหมยกิ่งนั้นกลับไปปลูกใน
ลานกลางแจ้ง บริเวณที่นางปักมันไว้ส่งๆ ก่อนหน้านี้

ใบอ่อนสีเขียวบนกิ่งเหมยยังคงประาะบางเหมือนจระจกเอยได้ทุกเมื่อ
แต่มันอดทนจนผ่านไปได้ที่ละวัน แตกหน่ออ่อนและใบสีเขียวเพิ่มมากขึ้น
ทีละนิด

นางเฝ้ารอให้มันตายอยู่ตลอด แต่มันยังคงยืนหยัดอยู่ตรงนั้น
ครั้งพบว่ามันมีชีวิตรอด ตงตงดีใจมาก ทุกครั้งที่มาจะรดน้ำใส่ปุ๋ย
ให้มัน ฤดูหนาวปีถัดไปตงตงก็ตัดกิ่งเหมยมาให้อีกกิ่ง

นางถือไว้ ก่อนจะปักลงบนดินอย่างไม่ใส่ใจอีก

เขาเห็นแล้วก็รดน้ำให้ทุกวันโดยไม่รู้รู้สึกเบื่อ ทำให้กิ่งเหมยที่มาใหม่
รอดชีวิตอีกกิ่ง

นับแต่นั้นเป็นต้นมาตงตงก็นำกิ่งเหมยมาให้นางทุกปีอย่างมีความสุข
ลานกลางแจ้งเต็มแล้ว นางจึงปักมันไว้บนพื้นหญ้าหน้าประตูห้อง

ของตัวเอง

ชายผู้นั้นอยู่ว่างไม่มีอะไรทำ หลังตื่นนอนทุกเช้ายังคงเดินมารดน้ำให้
กิ่งเหมยเหล่านั้น

วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า เหมยที่รอดชีวิตพวกนั้นเติบโตแข็งแรงขึ้น
ทุกวัน แตกใบสีเขียวเต็มไปหมด เพิ่มทิวทัศน์อันงดงามให้กับเรือนที่จัดซิด
และลานกลางแจ้งที่ว่างเปล่า

เสียงโอบอวาท ดังมาจากในห้อง ทำให้อาหลิงตื่นจากภวังค์ หันไปมอง
บานประตูที่ปิดสนิท

ซึ่งอิงเทียนยังคงไอ แต่อาการดีกว่าเดือนก่อนมากแล้ว

อาหลิงกลับห้องของตัวเอง หยิบกรรไกรกับถ้วยใส่ฟูกัน ก่อนจะตัด
กิ่งเหมยนั้นและปักลงในถ้วย นำไปวางไว้ในห้องเขา เติมน้ำให้กิ่งเหมยนั้น
เล็กน้อย

ตอนนางเข้าไปในห้อง ซึ่งอิงเทียนยังคงนอนอยู่บนที่นอน ไม่ได้ตื่น
อย่างแท้จริง แค่ส่งเสียงไอเป็นครั้งคราวเท่านั้น

นางถอยออกจากประตูไปเงียบๆ อีกครั้ง เดินไปห้องครัวเพื่อจุดเตา
จัดยา และต้มน้ำ

ไปลู่จัดเก็บข้าวของในห้องครัวไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย หม้อ
กระทะจานสามล้วนอยู่ในที่ที่ควรอยู่ สมุนไพรในตู้ยาต้านข้างก็ครบถ้วน
ไม่ขาดไปแม้แต่อย่างเดียว

อาหลิงดึงลิ้นชักยาออกมา จัดยาหลายชนิดลงในหม้อ นางรู้ว่า
ยาอะไรมีสรรพคุณอะไร รักษาอาการอะไรได้บ้าง แต่ละอย่างต้องใช้ปริมาณ
เท่าไร

เขาพูดถูก นางรู้วิชาแพทย์จริง ๆ นั่นแหละ นางเป็นแม่มด เรียนรู้วิธีการรักษาโรคที่รักษายากมาตั้งแต่เล็ก การแยกแยะอาการป่วยและจัดยาสำหรับนางแล้วเป็นเพียงความรู้พื้นฐานเท่านั้น

เนื่องจากถูกไล่ล่ามานานปี การได้รับบาดเจ็บสำหรับนางยังเป็นเรื่องปกติ แม้ร่างกายจะซ่อมแซมตัวเองและหายเองได้ แต่หากได้กินอาหารได้รับยาที่ถูกกับโรค ผลของนางจะหายเร็วยิ่งขึ้น มีโอกาสที่จะหนีรอดจากวงล้อมของมารปีศาจเหล่านั้นได้มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ นางจึงคุ้นเคยกับสมุนไพรในท้องถิ่นต่างๆ เป็นอย่างดี

พิษของเหิมเหลากัดกร่อนอวัยวะภายในร่างกาย ความรู้สึกลึ้นเจ็บปวดทรมานเพียงใด นางรู้ดี

แม้เขาจะมีวิชายุทธ์ล้ำเลิศก็ยังมีอาจด้านทานการกัดกร่อนของพิษได้ แม้นางจะถอนพิษออกจากร่างกายเขาไปแล้ว แต่อวัยวะภายในที่บาดเจ็บไปแล้วจะฟื้นฟูกลับมาให้สมบูรณ์ดังเดิม เวลาแค่ครึ่งปีหรือปีเดียวเชื่อว่าพอ

อันที่จริงหากไม่เพราะในร่างกายเขามีพลังเปี่ยมล้นฟื้นคืนมาได้ ทั้งยังมีบิดามารดาที่วิชาแพทย์ล้ำเลิศ ประกอบกับหอมงส์เทียวเสาะหาและรวบรวมยาล้ำค่าให้เขาไปทั่ว มารดาเขากับไปลู่เอาแม่ไก่แก้วมาตุ๋นเป็นน้ำแกงในโถให้เขากินทุกวัน ชูเสี่ยวเม่ยผู้นั้นยังส่งปลาสดมาให้เรื่อยๆ แปรส่วนเขาคงตายไปนานแล้ว

เดิมทีมีคนตั้งมากมายถึงเพียงนั้นคอยดูแลเขา ยาที่นางจัดไม่จำเป็นหรอก แต่เดือนก่อนบิดามารดาเขาออกเดินทางไปที่หอยวนเพื่อส่งอาจารย์ซุนเป็นครั้งสุดท้าย เจอหิมะตกหนักกลางทางจึงยัง

ไม่มีกำหนดกลับ วันนี้เป็นวันซูชิ สำนักสนองฟ้าจะหยุดปีใหม่อีกวันทีสี่ ทุกคนต่างรีบไปซื้อยาในช่วงสองวันนี้ ทำให้ไปผู้ต้องยุ่งง่วนจนถึงบ่ายกว่าจะปลื้กตัวมาได้ เมื่อวานซึ่งอึ้งเทียนจึงบอกนางว่าวันนี้อย่ามาเลย

ปีใหม่ของปีก่อนๆ เขาล้วนออกจากเกาะกลับบ้านไปกินข้าวส่งท้ายปีกับบิดามารดา ปีนี้คงได้แต่ฉลองปีใหม่นบนเกาะแล้ว

ปีก่อนเขาก็กำลังป่วยหนักพอดี ออกจากเกาะไม่ได้ บิดามารดาเขาเป็นฝ่ายมาที่เกาะ นางไม่ยอมเจอพวกเขาจึงเดินอยู่ในป่าจนถึงดึก รอจนสามีภรรยาคุ่นั้นจากไปแล้วจึงกลับเรือน แต่กลับเห็นเขาอยู่ในห้องของนาง บนโต๊ะมีอาหารชุดหนึ่ง หมูเห็ดเปิดไก่อ๊ เกี้ยวน้ำแกง ผลไม้ของหวานครบถ้วนไม่ขาดไปสักอย่าง

'ข้าหิวแล้ว' เขามองนาง ไส้สองทีพลางยิ้มพูด 'มากินเป็นเพื่อนข้าหน่อยเถอะ'

นางรู้ว่าเขาไม่ได้หิว ตอนนั้นวันหนึ่งเขากินโจ๊กสมุนไพรได้แค่มื้อก็ค้ำยั้งไม่ต้องพูดถึงหมูเห็ดเปิดไก่อ๊พวกนี้

อาหลังนั่งลงกินอาหารที่อยู่บนโต๊ะ

ตั้งแต่ต้นจนจบเขากินไม่ถึงสองคำ เอาแต่ชวนนางคุยเรื่อยเปื่อยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันปีใหม่ของปีก่อนๆ

นางไม่ได้ฉลองปีใหม่นานมากแล้ว

เวลาไม่มีความหมายใดๆ กับนางนานแล้ว สีฤดูที่หม่นเวียนเปลี่ยนผ่านไร้สีสันในสายตานาง ต่อให้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองอันคึกคักเฝ้ามองผู้คนยุ่งง่วนกับการแขวนโคมผูกสายรุ้งในวันปีใหม่ จุดประทัดจุดพลุ นางก็ไม่รู้สึกอะไร

แต่คืนวันจูซีของปีที่แล้วกลับประทับอยู่ในใจนางอย่างไร้สาเหตุ
ระหว่างต้มยา นางมองเนื้อตากแห้งรมควันกับกุนเชียงที่แขวนอยู่
บนช้อน มองผักกาดขาวในกระบุงไม้ไผ่กับน้ำแกงไก่บนเตาที่ไปลู่เอามา
เผื่อวานและยังใช้ไม่หมด

โดยไม่รู้ตัว นางซาวข้าว หั่นเนื้อ และทำอาหาร
ก็แค่คืนอาหารมื้อหนึ่งให้เขา
นางเพิ่งจะคิดเช่นนั้น ทันใดนั้นก็มีคนเปิดประตูด้านหน้า
อาหลังหันกลับไป เห็นซูลีเยวเม่ยเดินเข้ามา มือถือพลาสติกตัวหนึ่ง
ที่ผูกไว้ด้วยเชือก ยังมีไก่อีกตัว

นางซงักไปเล็กน้อย ชายผู้นั้นเห็นนางอยู่ในครัวก็เลิกคิ้วนิดๆ
แต่กลับไม่ได้พูดมากอะไร แค่เดินตรงมายังห้องครัว

"ไปลู่กำลังยุ่ง ค่ำหน้อยถึงจะมา ข้าจะไปจัดการไก่ตัวนี้ก่อน ปลานี้
รบกวนเจ้าช่วยจัดการหน่อยแล้วกัน เขาไปนั่งแบบง่ายๆ ก็ได้ เจ้าน่าจะ
ทำเป็นกระมัง" ซูลีเยวเม่ยพูดพลางวางปลาที่ตัวออกจะใหญ่เกินไปหน่อย
ลงบนโต๊ะ

นางยังไม่ทันได้ตอบอะไร อีกฝ่ายก็หัวไก่หันหลังเดินออกไปแล้ว

นางยอมมั่ววิธีจัดการกับปลาอยู่แล้ว แต่เหตุใดนางต้องจัดการกับ
ปลาตัวนี้ด้วย อีกทั้งปลาตัวนี้ออกจะใหญ่เกินไปหน่อยกระมัง ปลาตัวใหญ่
ถึงเพียงนี้พอให้หลายคนกินจนอิ่ม เขาคิดว่าซึ่งอึ้งเทียนมีที่กระเพาะกัน?

เวลานี้เองปลาที่อยู่บนโต๊ะปลิ้นขยับ ดิ้นไปมาอย่างรุนแรง นางตกใจ
สะดุ้ง ถึงได้พบว่าปลายังไม่ตาย แต่ถูกทุบจนสลบไปเท่านั้น

นางหยิบมีดขึ้นมาแล้วใช้สันมีดทุบมันจนสลบไปอีกครั้งก่อนที่มัน

จะหนี

ซูเสี่ยวเม่ยเดินเข้ามาเวลานี้พอดี เห็นนางถือมีดยื่นจ้องปลาอยู่ตรงนั้นจึงยิ้มเอ่ยว่า

"วางใจ มันไม่กัดเจ้าหรอก ถ้าเจ้ากลัวก็วางไว้เถอะ ประเดี๋ยวข้าจัดการ..."

เขายังพูดไม่ทันจบก็เห็นนางคว่ำหางปลาขึ้นมา เงื้อมีดและกรี๊ดลงไปอย่างคล่องแคล่ว เลือดทะลักออกมา ไหลลงในชามใบใหญ่ที่นางวางไว้บนโต๊ะ

อาหลังเงยหน้ามองเขาอย่างเย็นชา

ซูเสี่ยวเม่ยเห็นแล้วก็ยิ้ม เลิกคว่ำและเปลี่ยนคำพูด "ถือว่าข้าไม่ได้พูดแล้วกัน ข้าแค่เข้ามาเอาหม้อเท่านั้น" พุดพลางหยิบหม้อใบใหญ่เดินออกจากประตูไปอีกครึ่ง

นางก้มหน้าลง จัดการกับปลาตัวใหญ่ตัวนั้นต่อ

หลังปล่อยให้เลือดออกจนหมดแล้ว นางก็ใช้มีดผ่าท้องปลา เอาเครื่องในออกและขอดเกล็ด

ระหว่างจัดการ จู่ๆ ก็คิดถึงปาหलगกับอาชื่อหลันขึ้นมา

การฆ่าปลาครั้งแรกของนางปาหलगเป็นคนสอน

อาหลังไม่ชอบฆ่าสิ่งมีชีวิต ไม่เคยชอบเลยสักนิด นางสามารถรับรู้ถึงความเจ็บปวดและความหวาดกลัวเหล่านั้น แต่นางรู้ว่าหากมนุษย์ต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปย่อมต้องกินอาหาร ใช่ว่าทุกคนจะเป็นเหมือนอย่างนางที่มีผักและผลไม้กินมากมาย

แต่ทุกครั้งเมื่อพบเห็น นางมักจะอดเมื่อนหน้าหนีไม่ได้

นางไม่ชอบไปตลาดตอนเช้าเป็นที่สุด เพราะมักจะไต่ยีนเสียงร้องโหยหวนน่าสังเวชใจพวกนั้น

อาชื่อหลันรู้เหตุผล จึงไม่เคยบังคับนางเลย ทุกครั้งเวลาที่ตลาดเช้าเกิดปัญหา อาชื่อหลันมักจะไปจัดการแทนนาง

ภายหลังนางกับอวีนเมิ่งและเตี้ยอู่มักแอบหนีออกไปเที่ยวเล่นนอกเมือง อาชื่อหลันเป็นห่วงกลัวว่าจะเกิดเรื่องกับพวกนางจึงมักจะตามไปด้วย ปาหลางเห็นเข้าครั้งหนึ่ง นับแต่นั้นมาก็ตามไปด้วยทุกครั้ง

ตอนแรกนางไม่ได้สังเกตเห็นว่าทำไมปาหลางถึงอยู่ริมน้ำ ภายหลังจึงพบว่าเขากำลังจับปลา ตอนเขาจะฆ่าปลาและเอาอย่างกินนางยังอยู่บนเรือ เกือบจะเอ่ยปากบอกเขาให้เอาเรือเทียบฝั่งก่อนแล้ว คิดไม่ถึงว่ามองดูอีกครึ่งก็กลับพบว่าเขาปล่อยเลือดปลาไหลออกหมดแล้ว กำลังจะเอาเครื่องในออกและขูดเกล็ด

นางไม่ได้ยินเสียงเลย

เดิมทีนางคิดว่าตอนขึ้นเรือมาปลาพวกนั้นล้วนตายหมดแล้ว แต่พอหลายครั้งเข้านางกลับไม่เคยได้ยินเสียงหรือรับรู้ถึงความเจ็บปวดเลยสักครั้ง ในที่สุดก็อดถามเขาไม่ได้

'เหตุใดปลาของเจ้าถึงไม่รู้痛ให้'

ปาหลางอึ้งไปและมองนาง

เดิมนางคิดว่าปาหลางจะถามว่าปลาจะร้องให้ได้อย่างไร แต่เขาไม่ได้พูดอะไร เพียงยกมือชี้ไปที่เหินเผาต้านข้าง

'ข้าใส่สุราลงในไห จับปลาขึ้นมาแล้วก็เก็บไว้ในนั้น รอให้ปลาเมาค่อยทุบและปล่อยเลือดออก'

เขาฆ่าปลาได้เร็วมาก คล่องแคล่วยิ่งนัก ทั้งยังบอกนางว่าต้องพบตรงจุดใดปลาถึงจะตายอย่างรวดเร็ว

ปลาหลงเกิดในป่าเขา ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพ่อแม่เขา เดิมทีปลาหลงควรตายอยู่บนภูเขาด้วยซ้ำ แต่กลับมีชีวิตรอด ก่อนที่นายช่างใหญ่จะพบตัวและรับเขามาเลี้ยง เขาถูกแม่หมาป่าเลี้ยงดูเหมือนลูกจนเติบโตใหญ่ รู้ว่าจุดอ่อนของสัตว์อยู่ที่ใด รู้ว่าต้องโจมตีอย่างไรให้ถึงแก่ชีวิตในคราวเดียว

อาหลิงแอบอ่านใจเขา รู้ว่าเขาทำเช่นนั้นเพราะไม่อยากให้สัตว์หิวรمانมนุษย์ต้องกินอาหาร เหมือนที่ปลาต้องกินลูกปลา ลูกกั๊งถึงจะโตได้ เขาเคยหิวมาก่อน รู้ว่ามีกินคือความโชคดี เขาจึงกินอาหารด้วยความรู้สึกขอบคุณ ไม่เคยสิ้นเปลืองแม้แต่น้อย

นั่นเป็นครั้งแรกที่นางเข้าใจความหมายของการฆ่าสิ่งมีชีวิตอย่างแท้จริง

ปลาหลงเข้าใจดีกว่าใครว่าตนต้องฆ่าหนึ่งชีวิต ต้องกินหนึ่งชีวิต จึงจะมีชีวิตรอดต่อไปได้ ดังนั้นจึงต้องเห็นคุณค่า ต้องตั้งใจกินและต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

แม้ว่าตอนนั้นส่วนใหญ่นั้นนางจะไม่กินเนื้อ กินเพียงผักผลไม้เท่านั้น แต่นางก็ดื่มน้ำแกงปลาน้ำแกงไก่เช่นกัน

นางหลบเลี่ยงการฆ่าสิ่งมีชีวิตมาโดยตลอด ให้อาชีพหลันทำให้สองมือของตัวเองสกปรกแทนนาง แต่นางรู้ว่าสักวันนางก็ต้องฆ่าสิ่งมีชีวิต สัตว์บางตัวได้รับบาดเจ็บ โรคของคนบางคนไม่มีทางรักษาให้หายได้ มีชีวิตอยู่มีผู้ตาย

การฆ่าสิ่งมีชีวิต...บางครั้งก็เป็นหน้าที่ของแม่ผด

ตั้งนั้นนางจึงเอ่ยปากขอให้เขาสอนนาง

ปาหกลางฟังแล้วอึ้งไป แต่เขาก็สอนนาง สอนว่าต้องฆ่าปลา
เอาเครื่องในออก ขอดเกล็ด ก่อไฟ และย่างปลาอย่างไร

เขาเป็นอาจารย์ที่ดีมาก ทั้งยังเป็นคนที่อ่อนนโยนยิ่ง

นางรู้ตั้งแต่ตอนนั้นว่าวันหน้าอาชีพหั่นจะต้องแต่งให้ปาหกลางแน่นอน

ปาหกลางชอบอาชีพหั่น อาชีพหั่นก็ชอบเขา

มือที่ขอดเกล็ดปลาสั้นเล็กน้อย อาหถึงประคองมือตัวเองให้มั่นคง
สุดท้ายใจเข้าเอือกหนึ่ง พยายามปิดอดีตเหล่านั้นออกไป แต่พวกมัน
ยังคงอยู่ นางยังคงมองเห็น

กระบี่เล่มใหญ่ที่ย้อมด้วยโลหิต เปลวเพลิงอันร้อนแรง กระพรวนสำริด
ที่สลายขาด...

ภาพเหตุการณ์จากแล้วจากเล่าพลันปรากฏขึ้น

เส้นผมขาวโพลนปลิวสะบัดกลางสายลม ก่อนจะลู่ลงกลางสายฝน...

นางสุดท้ายใจแล้วสุดท้ายใจอีก ไม่ง่ายเลยกว่าจะข่มโอริ้อน
ที่เกือบจะไหลออกจากขอบตาลงไปได้ หยุคสองมือที่สั้นเท่าได้

เมื่อก้าวหนึ่งผิดพลาด ก้าวต่อๆ ไปก็ย่อมผิดพลาดด้วย คำพูดนี้
ใครเป็นคนพูดกัน...

หลายปีที่ผ่านมานางไม่เคยปล่อยให้ตัวเองคิดมาก ไม่เคยปล่อยให้
ตัวเองคิดถึงอดีต ทว่าสองสามปีมานี้นางอยากลืมก็ลืมไม่ลง ผู้คนเหล่านั้น
เรื่องราวเหล่านั้น ความผิดพลาดที่นางเคยทำลงไปมักจะตามหลอกหลอน
นาง ไม่จากไปเสียที

พวกเขาตายแล้ว แต่นางยังมีชีวิตอยู่

อาหลิงรู้ดีว่าตนจะต้องแบกรับความผิดเหล่านี้ตลอดไป ไม่มีวันตาย
ไม่มีวันลืมเลือน

จดจำได้ชั่ววันรันดร์

นางกำมิดแน่น รู้ว่านางจะจดจำความผิดที่ตัวเองทำลงไปได้เสมอ
จดจำกรรมที่ตนก่อเอาไว้ได้

อาหลิงสุดท้ายใจเข้าอีกครึ่งอย่างสิ้นเทา หลบตามองมือตัวเอง
ที่กำลังกำมิด จนกระทั่งแน่ใจว่ามีไม่สิ้นอีกแล้วจึงขอตกตลปลาตต่ออย่าง
ระมัดระวัง ไม่ตกหล่นไปแม้แต่จุดเดียว

นางเอาน้ำสะอาดในโถงมาล้างพลาสติกตัวนี้ เดิมทีคิดจะผ้ามัน
และหันเป็นชิ้นบางๆ ทว่าวันนี้เป็นวันลูซี่ บางทีการเก็บปลาไว้ทั้งตัว ดูแล้ว
น่าจะเป็นมงคลกว่ากระมัง

ยังจะขอความเป็นสิริมงคลอะไรเล่า

นางกระตุกมุมปากพลางคิด

ฟ้าดินไร้ความปรานี นางรู้ดีกว่าใคร

แต่คิดถึงชายที่นอนป่วยอยู่ในห้องแล้ว สุดท้ายนางยังคงเปลี่ยนวิธี
หันปลา เปลี่ยนจากกระทะใบใหญ่มาเป็นข่งนี้ใบใหญ่ วางจานดินเผา
กันลึกลงไป เรียงต้นหอมกับขิงไว้ตรงกันจาน ก่อนจะวางปลาลงไปทั้งตัว
จากนั้นหยิบยาสมุนไพรที่บำรุงเลือดลมและส่งผลดีต่อปอดโรยลงไปเล็กน้อย
ก่อนจะนั่งด้วยไฟอ่อน

ระหว่างนั้นซูเสี่ยวเม่ยเข้ามาสองสามครั้ง เอน้ำแกงยาไปให้
ซ่งอิ่งเทียน เอาดังน้ำไปต้กน้ำ เดิมน้ำในโถงจนเต็ม ขนฟืนจากข้างนอก
เข้ามาจำนวนหนึ่ง จากนั้นก็ย่างไก่อยู่นอกเรือน

ตอนนางใช้ไม้ยันหน้าต่าง เห็นชู่เสี่ยวเม่ยชูดหลุมบนพื้นหิมะแล้ว
ก้อไปย่างไก่

เขาเข้าๆ ออกๆ หลายรอบ พอนางสังเกตเห็นก็ เขากำลังต้กข้าวอบเนื้อ
ตากแห้งรมควันที่เพิ่งทำเสร็จถึงนั้นอยู่

"นั่นไม่ได้ทำให้เจ้ากิน"

อาหลังซิงต่าใส่เขาด้วยความโมโห เกือบจะเขวี้ยงทัพพีในมือออกไป
อยู่แล้ว

"ข้ารู้ จะให้พี่ชงชื้อหรือไม่" ชู่เสี่ยวเม่ยยิ้มพูดหน้าทะเล้น "ข้าแค่จะ
เอาไปให้เขาเท่านั้น ข้าวที่เพิ่งหุงเสร็จหอมเป็นที่สุด ย่อมต้องกินตอนร้อนๆ
หรือเจ้าจะเอาไปเองละ"

นางชะงักไป ไม่รู้เหตุใดใบหน้าจึงร้อนผ่าว อดถือทัพพีหันหลังไป
อย่างร้อนรนไม่ได้ แค้นเสียดใจเสียว่า

"เจ้าจะไปก็รีบไป เอน้ำแกงไปด้วย"

"เช่นนั้นเจ้าช่วยข้าเผ้าไก่ตัวนั้นด้วย ความจริงก็คงไม่เป็นไรหรอก ที่นี้
ไม่มีหมาป่ามาขโมยกิน" เขาต้กข้าวอบเนื้อตากแห้งรมควันสองซามใหญ่
อย่างรวดเร็ว กับน้ำแกงไก่ใส่ผักกาดขาวอีกหม้อ ก่อนจากไปยังไม่ลืมบอก
"อ้อ ข้าวนี้น้อยเกินไปไม่พอกิน เจ้าหุงอีกสักสองสามก้อ* แล้วกิน คำหน่อย
จะมีคนมาอีก"

ชายผู้นี้ได้คืบจะเอาศอกกินไปหน่อยแล้ว เห็นนางเป็นแม่ครัวจริงๆ
หรืออย่างไร

อาหลังฟังแล้วหันขวับ แต่สารเลวผู้นั้นผ่านแนบไปแล้ว

* ก้อ เป็นเครื่องมือในการซึ่งตวงข้าวสารหรือธัญพืชของจีน ทำจากไม้หรือไม้ไผ่ อาจอยู่ในรูปทรงสี่เหลี่ยม
หรือทรงกลม 10 ก้อเท่ากับ 1 เซิง (ประมาณ 1 ลิตร)

“ยังจะมีคนมาอีก? ใครจะมากันแน่ ไปดูหรือ”

นางไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร จึงไม่สนใจอีกฝ่ายโดยสิ้นเชิง สนใจแต่นิ่งปลาตัวใหญ่ให้ตี ทว่าไถ่อย่างข้างนอกหอมถึงเพียงนั้น ทำเอานางอดขำเลี้งดูหลายทีไม่ได้ สุดท้ายยังคงเดินออกไปช่วยเฝ้าไถ่ตัวนั้น กลัวมันจะถูกย่างจนไหม้

ตอนที่เที่ยงตงตงกับเหลยเฟิงมา เอาเต้าหู้ถาดกับเต้าหู้ยัดไส้มาให้ ทั้งยังเอาถั่วงอกหนึ่งตะกร้ากับผักตองหนึ่งโหลมาด้วย

หลายปีผ่านไป พริบตาเดียวเด็กคนนั้นก็สูงเท่านาง รูปร่างอรชร อ่อนแอ้น แม้หูจะไม่ได้ยินเสียง แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อความคล่องแคล่วของอีกฝ่ายแม้แต่น้อย

ตงตงยังคงชอบพูดคุยกับนาง พอเห็นนางก็รีบคุยจ้อไม่หยุด

บอกว่าถั่วงอกนี้เมื่อสองสามวันก่อนนางเป็นคนเอาไปแช่น้ำให้พวกมันแตกราก เอามาผัดกินอร่อยมาก บอกว่าผักตองจะเอามาทำหมูสามชั้นต้มผักกาดตอง เล่าว่าหลายวันนี้นางเป็นอย่างไรบ้าง กิจการที่บ้านเป็นอย่างไรบ้าง...

อาหลิงไม่ได้ตั้งใจฟัง นางสังเกตเห็นว่าเมื่อครู่นี้ในมือของเหลยเฟิงมีสุราไหหนึ่ง ชายผู้นั้นฉวยโอกาสตงตงคุยกับนาง หัวสุราวิ่งไปหาช่งอิ่งเทียนกับชู่เสี่ยวเม่ยดำนหลังแล้ว

พวกเขาน่าจะรู้กระมังว่าร่างกายโทรมๆ ของคนแซ่งดื่มสุราไม่ได้

ไปลู่เดินเข้ามาเวลานี้ อาหลิงก็อดโพล่งขึ้นไม่ได้

“เหลยเฟิงหัวสุราไหหนึ่งไปข้างหลังแล้ว”

ไปลู่ได้ยินดังนั้นก็หน้าตึงทันที นางหมุนตัวเดินออกไปทันที ไม่นาน

ก็หิวสุราใหนั้นกลับม่าวางลงบนโต๊ะ

ตงตงเห็นแล้วยิ้มพูด "ข้าบอกท่านพ่อแล้วว่าคุณชายดื่มสุราไม่ได้ แต่
ท่านพ่อบอกว่านี่เป็นสุรายาที่คุณชายสอนเขาหมัก แค่อามาให้คุณชาย
ลองชิมคำเดียว ดูว่ารสชาติถูกต้องหรือไม่"

"นายลมนะสิ!"

หญิงสองคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน จากนั้นต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน
อาหลังอึ้งไปเล็กน้อย ไปสูสีหน้ากระอักกระอ่วน

คำพูดนี้ปกตินางจะเป็นคนพูด ไปสู่เป็นสตรีที่มาจากตระกูลผู้ดี
ได้รับการอบรมมาอย่างดีเยี่ยม ปกติจะไม่เอ่ยคำพูดหยาบคายเช่นนี้
เห็นได้ชัดว่าหญิงผู้นี้ฟังนางพูดนานเข้าจึงติดนิสัยไม่ดีขึ้นไปด้วย

ไปสู่กระแอมกระไออย่างแก้กระตัก เธอยว่า "ข้าจะไปหุงข้าว"

แทบจะในเวลาอันเอง อาหลังจึงตระหนักว่าวันนี้พวกเขาทั้งหมด
จะอยู่กินข้าวสงฆ์ที่นี่

ยังคิดว่ามีแค่พวกเขาไม่กี่คนเท่านั้น พอตอนบ่ายกลับมีคนมาอีก
นางถึงได้รู้ว่ามีคนอื่นอีก

ผู้มานางรู้จัก เป็นมนุษย์กึ่งสัตว์คนนั้น... เฟิงจื่อจิ้ง

ยังมีแม่นางอีกคนที่นางไม่รู้จัก แต่กลับคุ้นตาเล็กน้อย

แม่นางผู้นั้นพักป้ายสำริดของหอหงส์อย่างเปิดเผย นางมองเห็น
ตั้งแต่แวบแรก ป้ายสำริดนั้นเหมือนของซึ่งจิ้งเถียนมาก เพียงแต่ป้ายสำริด
ของเขาแกะสลักแบบหยาง ของแม่นางผู้นั้นแกะสลักแบบหยิน*

ตอนอาหลังกลับห้องและผ่านประตูห้องเขา ได้ยินแม่นางผู้นั้น

* แกะสลักแบบหยาง หมายถึงการแกะสลักสิ่งของให้ลวดลายหนุนขึ้นมา ส่วนแกะสลักแบบหยิน คือ
การแกะลวดลายให้เป็นร่องลงไป

เรียกช่งอึ้งเถียนว่าศิษย์พี่ พออีกฝ่ายมาถึงก็ขลุกอยู่ในห้องเขา นั่งอยู่ข้างกายเขา ไม่รู้พูดอะไรกับเขาบ้าง ทำเอาเขาหัวเราะไม่หยุด ใสไปด้วย หัวเราะไปด้วย

ภายหลังนางดื่มน้ำชาจนหมด ไปเติมน้ำที่ห้องครัว ก็เห็นหญิงผู้นั้นกำลังหิวผมให้เขา

อาหลังตัวแข็งทื่อ อดหยุดมือให้บ่นระเบียงทางเดินไม่ได้

ช่งอึ้งเถียนคลุ้มตัวด้วยผ้าขนแกะผืนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน นั่งอยู่ริมระเบียงทางเดินที่หันสู่ด้านนอก หญิงสาวถือหวีเขาวัววางเรือนผมยาวดำขลับให้เขา ด้านข้างมีซาร้อนกับเตากำยานขนาดเล็กประดับรูปหล่อเสื่อที่ไม่รู้มาจากที่ใดวางอยู่

เหลยเฟิง ชูเสี่ยวเม่ย กับเฟิงจื่อจิ้งไม่รู้หายไปทีใด ในห้องเหลือแต่พวกเขาสองคน

ดวงอาทิตย์ยามเย็นทอแสงอ่อนจาง แสงแดดส่องเฉียงลงบนตัวเขา

"ศิษย์พี่ ท่านดูสิ ไม่ต้องคิดอะไรเลยเช่นนี้ไม่ดีหรอกหรือ"

"ดีทีเดียว" เขายิ้มน้อยๆ อย่างเห็นด้วย

"ถ้าเช่นนั้นท่านกลับหยางโจวไปอยู่กับข้าสักพักเถอะ ข้าจะสง่างามให้ท่านทุกวัน"

ช่งอึ้งเถียนหัวเราะเบาๆ "เจ้าอย่าทำร้ายข้าเลย แต่งงานไปแล้ว ถ้าเจ้ายังสง่างามให้ข้าทุกวัน จะเอาอาจิ้งไปไว้ที่ใด"

คำพูดนี้ทำให้อาหลังนึกขึ้นได้ว่าเคยพบอีกฝ่ายที่ใด

หญิงผู้นั้นคือคุณหนูใหญ่ของหอหงส์ หญิงในดวงใจของมนุษย์กึ่งสัตว์คนนั้น... เหลิงอินกวง

อาหลิงไม่เคยพบนางจริงๆ มาก่อน เคยเห็นนางในใจของ มนุษย์กึ่งสัตว์คนนั้นเท่านั้น อีกทั้งยังเคยเห็นนางในวัยเยาว์ผ่าน ความทรงจำของซ่งอิงเถียนหลายครั้ง

"เดิมทีข้าอยากแต่งให้ท่าน ท่านพอบอกว่าใช้พิราบส่งจดหมายไป บอกให้ท่านกลับมาแล้ว คิดไม่ถึงว่าท่านจะหลบหนีกลางทาง ข้าถึงได้ แต่งให้อาจิง"

เขาหัวเราะ "ข้าไปถึงหยางโจวแล้ว แต่ได้ยินว่าเจ้าแต่งงานแล้ว ข้าจึงจากไปอย่างผิดหวัง"

"เหลวไหล" นางพูดอย่างขบขัน "ท่านไม่คิดจะแต่งข้าต่างหากกระมัง"

"ถ้าเจ้าอยากแต่งกับข้าจริง ข้ายังจะหนีหนี" เขายิ้มพูด "เจ้าพูดถึง แต่อาจิงตั้งแต่เด็ก อาจิงอย่างนั้นอาจิงอย่างนี้ ข้าฟังจนหูจะหมดแล้ว ฟังแต่ผลงานอันโดดเด่นของเขา ทำเอาข้าได้ยินชื่อเขาที่ไร กวางน้อยในใจ ก็วิ่งพล่าน ถ้าข้าเกิดเป็นสตรี คงต้องอยากแต่งให้เขาแน่" พูดพลาง กอดหน้าอกตัวเองไปด้วย

"อะไรนะ ที่แท้ท่านชอบอาจิงมานานแล้วหรือ ท่านบอกแต่แรกสิ ข้าสามารถ..."

"สามารถอะไร" เขาหันไปเลิ่กควมองนาง "สามารถยกเขาให้ข้า ได้หรือ เช่นนั้นยกให้ข้าตอนนี้ก็ยิ่งทันนะ"

"ยกให้ท่าน? ไม่มีทาง" นางเซิดคาง สองมือทำเอวพูดกับเขา "แต่ข้าฝืนใจรับท่านเป็นอนุได้"

"เฮาสี" ได้ยินคำพูดนี้แล้ว เขาตกลงจริงๆ "ให้ข้าเป็นอนุก็ได้"

พอเขาเอ่ยคำพูดนี้ออกมา ไม่เพียงอาหลิงที่ตะลึงงัน แม้แต่หญิงผู้นั้น

ยังอึ้งไป

"จริงหรือ!" นางโพล่งออกมาด้วยความตกใจปนยินดี แม้แต่มือที่วางผมอยู่ยังหยุดชะงัก ยืนขึ้นอย่างตื่นเต้น

"จริงแท้แน่นอน" เขาพูดตาไม่กะพริบ ยิ้มตอบอย่างสุขุมเยือกเย็น "แต่ถ้าข้าต้องอยู่ที่นี้ เจ้ากับเขาย้ายมาอยู่บนเกาะปีศาจเถอะ"

"ซี! ข้ารู้อยู่แล้วเชียว!" นางโบกมือ นั่งลงอีกครั้ง "พูดไปพูดมา ท่านก็แค่อยากเอาอาจิ้งมาเผ่าประตู่ที่นั่นแหละ ข้าว่าเขาคู่กับข้าเหมือนเดิมดีกว่า ข้าต่างหากที่จริงใจกับเขา"

"นั่นสิ จริงใจจนอยากรับข้าเป็นอนุเลยทีเดียวน"

ช่งอึ้งเทียนยิ้มเย้านาง แต่กลับถูกนางตีเบาๆ เขาสนใจร้องโอดโดยถือโอกาสนี้ไต่อีกสองสามที ทำเอาหญิงสาวทั้งจุนทั้งโมโหทั้งเป็นห่วง เห็นเขายังคงยิ้ม ถึงได้โล่งอก

"น่าโมโหนัก ทำเอาข้าตกใจแทบแย่ คิดว่าฝ่ามือข้าทำร้ายท่านข้าเสียแล้ว ประเดี๋ยวถ้าไปลุ่มมาคิดบัญชีกับข้า ข้ายังไม่รู้จะเอาอะไรไปคืนนางจริงๆ"

"เอาอาจิ้งไปคืนสิ" เขาฟังแล้วยิ้มพูดต่อ

อินกวงทั้งจุนทั้งขัน "ข้าว่าท่านหมดทางเยียวยาแล้ว มีความคิดพิสดารมากมายเช่นนี้ แอบท่านพอเข้าไปลวงเกินพวกที่ไม่ควรลวงเกิน ทำเอาคุณวายไกลาหลก้นไปหมด ทั้งยังเกือบเอาชีวิตไม่รอด วันนี้มีสภาพเช่นนี้คุ้มหรือไม่เล่า"

"คุ้มหรือไม่?" เขายิ้มจางๆ ตอบเสียงแหบเล็กน้อย "ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เรื่องบางอย่างไม่ได้ใช้ความคุ้มหรือไม่คุ้มมาตัดสินใจว่า"

จะทำหรือไม่ทำ"

"แล้วใช้อะไรตัดสินล่ะ"

เวลานี้เองซึ่งอิงเทียนเห็นอาหลังที่ยืนอยู่นอกประตูอีกฝั่งของ
ระเบียงทางเดิน เขาสบตากับนาง

ชั่วขณะนั้นอาหลังพลันตระหนักว่าตนยืนอยู่ตรงนี้นานเกินไปแล้ว
เดิมทีอยากก้าวเท้าจากไป แต่ไม่รู้เหตุใดกลับมีอาจขยับเขยื้อน

เขาจ้องมองนางโดยมีห้องทั้งห้องขวางกั้น นัยน์ตาดำสนิทลึกล้ำ
คลี่ยิ้มอีกครั้ง

รอยยิ้มนั้นไม่มีแววหยอกเย้าแม้แต่น้อย มีเพียงความอบอุ่น
ที่ชวนให้นางใจสั่น

เขาไม่ได้ตอบคำถามนั้น หญิงสาวก็ไม่ได้ถามอีก อิงกวงเห็น
รอยยิ้มบนใบหน้าเขา เห็นความรู้สึกในดวงตาเขา นางหันไปมองก็เห็น
แม่มดพันปีคนนั้น

แม่มดคนนั้นยืนอยู่บนระเบียงทางเดินอีกฝั่งไม่ขยับ มีเพียง
แสงอาทิตย์ยามสนธยาส่องสะท้อนใบหน้าที่ยืนขาและขาชืดของนาง

นางยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แต่ชั่วขณะนั้นเองอิงกวง
เห็นในดวงตาที่ยืนชาดูจู้จ้าแข็งและหินผาคู่นั้นมีอะไรบางอย่างผุดขึ้นมา
เป็นสิ่งใดกัน...

อิงกวงยังไม่ทันได้แยกแยะ แม่มดคนนั้นก็หันหน้าเดินจากไปเสียบๆ
ชายเสื้อสีดำลิวไหวท่ามกลางแสงยามเย็น ก่อนจะหายลับไป
หลังประตูบานเลื่อน

น้ำแกงเดือดพล่าน อาหารเต็มโต๊ะ

ตอนพลบค่ำ พวกบุรุษยกโต๊ะเล็กมาต่อกันเป็นโต๊ะตัวใหญ่ในห้องโถงด้านหน้า ไปสูกับตงตงยกอาหารขึ้นโต๊ะ อาหลิงเห็นมีคนมากมายเช่นนี้ เดิมที่ไม่อยากมาร่วมวงครีกครั้นด้วย ขณะกำลังจะเดินออกไปกลับถูกเด็กน้อยวัยห้าหกขวบดึงชายกระโปรงไว้

เด็กน้อยคนนั้นมีดวงตาดำขลับคูโต ทั้งยังไว้เปียเล็กสองข้าง เด็กน้อยจับชายกระโปรงนาง แหงนหน้ามองอย่างไร้เดียงสา เอ่ยปากร้องเรียก "ท่านน้ำ"

อาหลิงอึ้งไป ไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นมาจากที่ใด นางจ้องอีกฝ่าย หัวอึดใจหนึ่งที่ยืนนิ่งไม่ขยับ จากนั้นพอเด็กน้อยรู้ว่าดึงความสนใจของนางได้แล้วจึงปล่อยชายกระโปรงนาง เปลี่ยนเป็นจับมือแทน จิกยิ้มโง่งมให้นางและพูดเสียงหวาน

"ท่านน้ำ ข้าหิวน้ำ ข้าอยากดื่มน้ำ ท่านช่วยรินน้ำให้ข้าดื่มหน่อยได้หรือไม่"

เดิมที่อาหลิงจะสะบัดมือเด็กคนนั้นออก แต่มือของเด็กน้อยเล็กนิดเดียว นุ่มนิ่ม ไม้มีความรู้สึกหวาดกลัวนางแม้แต่น้อย มีเพียงความเชื่อใจอย่างเต็มเปี่ยม อึดใจต่อมานางเห็นไปสูร้องเพลงกล่อมเด็กให้เด็กคนนั้นฟัง เห็นชูเสี่ยวเมย์โยนตัวเด็กน้อยขึ้นไปสูงๆ

นางตะลึงงัน พริบตาถัดมาจึงเข้าใจ อดไม่ได้ที่จะหันไปมองหญิงที่อยู่ง่วนอยู่ในครัวมาครึ่งค่อนวันแล้ว

ไปสู่เงยหน้าเห็นนางกับเด็กคนนั้นก็ไม่ได้รับเดินมา ไม่ได้รับดึงเด็กออกไป ทำเพียงแต่อยู่ในครัวต่อ มองเด็กน้อยจับมือนาง ดวงตา

ไม่มีความตระหนกหรือหวาดหวั่น ไม่มีความสับสนตื่นกลัว

ชั่วขณะหนึ่งนางล้าคอตีบตัน หัวใจหดเกร็ง

อาหลิงรู้ว่าหลายปีก่อนไปผู้ตั้งครมภ์ ท้องค่อยๆ โตขึ้น นางไม่ได้มาที่เกาะเฉพาะในเดือนที่เพ็งตลอดลูกเท่านั้น ภายหลังจากยุบลงแล้ว อาหลิงรู้ว่านางคลอดแล้ว แต่กลับไม่เคยเห็นไปผู้หรือชูเสี่ยวเม่ยพาลูกมาที่เกาะเลย

สามีภรรยาคู่่นั้นไม่เคยถึงลูกของตัวเองแม้แต่คำเดียว

นางไม่ได้ถาม เพราะรู้ดีกว่าใครว่าชูเสี่ยวเม่ยกับไปผู้ไม่ไว้ใจนาง ไม่เชื่อใจนาง ในอดีตเพื่อหนีออกไปนางเคยยุ่งสรวางความแตกแยก ระหว่างพวกเขาสองคน พวกเขากลัวว่านางจะทำร้ายลูกของพวกเขา

สำหรับพวกเขาแล้ว นางไม่ใช่คน เป็นอมนุษย์

เป็นแขกที่พวกเขาจำต้องอดทนเพราะชั่งอึ้งเทียน...

"ท่านน้ำ? มีอนุ่มนี้มตั้งนางเบา? อีกครั้ง

อาหลิงก้มหน้าลง มองเด็กน้อยที่ตาโตเหมือนพ่อ เด็กคนนั้นเห็นนางก้มมองจึงจิกยิ้มอีกครั้ง

เด็กน้อยหิวน้ำ นางรู้

อาหลิงอดยื่นมือไปหยิบกาน้ำชาบนโต๊ะไม่ได้ แล้วรินน้ำให้อีกฝ่ายถ้วยหนึ่ง

"ขอบคุณท่านน้ำ" เด็กน้อยใช้มืออ้วนป้อมประคองถ้วยใบนั้น ย่อกายขอบคุณนาง ก่อนจะก้มหน้าดื่ม น้ำ จากนั้นก็ยิ้มพลางคืนถ้วยให้นาง แล้วจิ้งจิ้งตึ่งๆ ออกไปข้างนอกอีกครั้ง

ไปผู้ยกงานชามเดินเข้ามาในเวลา

"ลูกเจ้าหรือ" อาหสิงมองนาง อตถามไม่ได้

"อืม" ไปลู่พยักหน้าพลางจัดขามตะเกียบ

"ชื่ออะไร" นางวางถ้วยชากลับลงบนโต๊ะ เอ่ยถามเสียงแหบ

"เช่าหว่า" ไปลู่มองนางพลางยิ้มน้อยๆ "ซุเช่าหว่า"

"เพราะเหตุใด"

"เดิมที่อาแม่อยากตั้งชื่อว่าเสี่ยวฮวา ข้ารู้สึกว่าจะเสี่ยวฮวาฟังดูน่ารัก ก็จริง ทว่าชื่อของสตรี ยังคงตั้งให้ประณีตหน่อยดีกว่า จึงเปลี่ยนเป็นเช่าหว่า"

"เจ้ารู้ว่าข้าไม่ได้ถามเรื่องนี้" อาหสิงมองนาง น้ำเสียงแหบพร่าถามอีกครั้ง "เพราะเหตุใด"

"เพราะคุณชายพูดถูก" ไปลู่มองนาง พูดเสียงอ่อนโยน "เจ้าเหมือนกับพวกเรา ไม่มีอะไรแตกต่างกัน"

อาหสิงมองนาง พูดไม่ออกชั่วขณะ หัวใจหดเกร็งกว่าเดิม

ไปลู่จัดขามตะเกียบเรียบร้อยแล้ว บนโต๊ะสี่เหลี่ยมสองตัวที่ต่อเข้าด้วยกันมีขามกับตะเกียบเก้าชุด รวมของนางด้วย

อาหสิงยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร ตงตงก็เดินเข้ามาแล้วดึงนางไปนั่งลงที่โต๊ะ

"อาหสิง จะกินข้าวแล้ว พวกเรามานั่งด้วยกันตรงนี่เถอะ"

นางยังคงนั่งงั้นเล็กน้อย สติยังไม่กลับมา พอได้สติอีกครั้งผู้คนที่ทยอยมานั่งที่โต๊ะแล้ว

เหลยเฟิงนั่งข้างตงตง จากนั้นเป็นไปลู่ เช่าหว่า ซุเสี่ยวเม่ย ถัดไปเป็นเฟิงจื่อจิ่ง ข้างกายมนุษย์กึ่งสัตว์คนนั้นเป็นอินกวง ตามด้วยซ่งอิงเทียน

ที่ถูกอินทกวงประคองมานั่ง

นั่นเป็นที่นั่งข้างกายนาง เห็นเขานั่งลง อาหาลิงพลันตัวแข็งที่เอ
เล็กน้อย คิดจะลุกขึ้นจากไป แต่เขากลับม้วนแขนเสื้อขึ้น ยกกาสุรา
และรินสุราให้นางหนึ่งจอก

"อาหาลิง หายากที่ที่นี้จะครีกครื้นถึงเพียงนี้" เขาพูดพลางวางกาสุรา
หยิบจอกสุราขึ้นมาและยื่นไปตรงหน้านาง ยิ้มน้อยๆ "วันนี้เป็นวันลูซี
ในฐานะเจ้าภาพ เดิมทีข้าควรแสดงมารยาทของเจ้าภาพสักหน่อย น่าเสียดาย
ที่ข้ามีอาจดื่มสุราได้ เจ้าช่วยคารวะสุราทุกคนแทนข้าสักจอกเถอะ"

คำพูดนี้แสดงชัดว่าเห็นนางเป็นคนใกล้ชิด ทั้งยังสนิทสนมอย่างยิ่ง
อาหาลิงชะงักไปเล็กน้อย ทุกคน ณ ที่นั่นต่างหันมามองนาง
ในชั่วพริบตา

นางไม่ได้ลุกขึ้น แต่ก็ไม่ได้ยื่นมือไปรับสุราจอกนั้นเช่นกัน บรรยาการศ
พลันชะงักงัน

หม้อใบใหญ่บนโต๊ะเดือดพล่าน ควันสีขาวลอยกรุ่น

ชิ่งอิงเทียนยังคงมองนาง มือที่ถือจอกยังคงชูไว้อย่างนั้น นัยน์ตา
สีดำเจือยิ้มคู่นั้นค่อยๆ ปกคลุมด้วยอะไรบางอย่างที่ละนิด แต่เขาหลุบตาลง
กระตุกมุมปากยิ้มหยันตัวเอง

รอยยิ้มนั้นทำเอาหัวใจนางหดเกร็ง

ทันใดนั้นมือใหญ่ตรงหน้าที่ประคองจอกสุราก็หดกลับไปเงียบๆ

โดยไม่ทันขบคิดให้ละเอียด นางยื่นสองมือออกไป ปลายนิ้วแตะ
จอกสุรานั้นเบาๆ ทั้งยังสัมผัสปลายนิ้วเขา

ชิ่งอิงเทียนพลันหยุดชะงัก

มือของทั้งสองประคองจอกสุราใบเล็กพร้อมกัน ค้างอยู่กลางอากาศ
 คว้าที่เดิมที่หลุบลงซ้ำเสียงขึ้นอีกครั้ง รูม่านตาสีดำมองนาง
 อย่างประหลาดใจเล็กน้อย จากนั้นรอยยิ้มที่แท้จริงก็สะท้อนอยู่ในดวงตา
 เปลี่ยนสีหน้าของเขาไปทั้งหมด

นางรู้สึกได้ว่าเขาดีใจ ไม่เพียงรอยยิ้มนั้น ไม่เพียงดวงตาคู่นั้น แต่
 ยังมีความยินดีและความอบอุ่นที่มีอาจบรรยายได้ถ่ายทอดมาจากปลายนิ้ว
 หลังไหลเข้าสู่หัวใจ

ชั่วขณะนั้นนางได้ยินเสียงหัวใจเต้น

จากนั้นก็ยิ้มพลางคลายมือ ให้นางรับจอกสุราใบนั้นไป

อาหหลังประคองจอกใบนั้น เหยยหน้ามองคนอื่น ๆ ก่อนจะเอ่ยคำพูด
 สั้นกระชับด้วยท่าที่สุขุม

"อาหหลังขอดื่มคารวะทุกท่านแทนคุณชายหนึ่งจอก"

นางพูดพลางยกจอกขึ้นจรดริมฝีปากแล้วดื่มสุราลงไป

ชั่วอดีตใจหนึ่งทีภายในห้องโถงตกอยู่ในความเงียบ จากนั้นชู่เสี่ยวเมย์ก็
 ชูจอกขึ้นเป็นคนแรกแล้วยิ้มเอ่ย

"พี่ชิ่ง แม่นางอาหหลัง ข้าก็ขอคารวะพวกท่านหนึ่งจอกเช่นกัน ขอให้
 ปีต่อไปพวกเรามีชีวิตที่ราบรื่นปลอดภัยเหมือนปีนี้" เขาดื่มสุราจนหมด
 ในคราวเดียวพลางเชิมูชวน "มาๆ รับประทานเถอะ กินตอนร้อนๆ อย่าปล่อยให้
 กับข้าวเย็นหมด ไปลู่ เจ้ากินมากหน่อย กินอิมหน่อย เข้าหา อ้าปากซิ
 อ่า..."

เด็กน้อยอ้าปากกว้างอย่างไม่เหลือความสุภาพสักนิดภายใต้คำสั่ง
 ของบิดา

"เด็กดี...เด็กดี" ชูเสี่ยวเม่ยเห็นแล้วยิ้มกว้าง ตักปลาเย็น* เป็นรางวัลให้บุตรสาวทันทีพลางพูด "นี่คือปลาเย็นที่นำหลังของเจ้าใช้เวลาทำอยู่ครึ่งค่อนวันเชียวนะ อร่อยหรือไม่"

"อร่อย!" เด็กน้อยออกแรงพยักหน้าอย่างเบิกบาน

ชูเสี่ยวเม่ยตักปลาเย็นที่หั่นเป็นชิ้นลูกเต๋าอีกช้อนอย่างรวดเร็ว ใส่ลงในชามข้าวนาง "อร่อยก็รีบกินเถอะๆ หาไม่ประเดี๋ยวจะถูกคุณชายตะกวดกวาดเรียบ"

พอเขาเอ่ยคำพูดนี้ ไปสู่ทั้งจุนทั้งชัน ตีขาเขาได้โต๊ะที่หนึ่งกลางพูดกับบุตรสาวเสียงนุ่ม

"ข้าหว่า อร่อยแล้วต้องพูดกับท่านน้ำว่าอะไร"

เด็กน้อยได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นทันใด ฉีกยิ้มเจิดจ้าให้อาหลังพูดเสียงดังว่า "ขอบคุณเจ้าคะท่านน้ำ!"

อาหลังไม่ตอบอะไร แต่เด็กน้อยไม่ถือสาแม้แต่น้อย ยังจับช้อนตักปลาเย็นในชามที่หั่นเป็นชิ้นลูกเต๋ได้แล้วหันไปยื่นใส่ปากของไปสู่ "ท่านแม่กินด้วยสิ อร่อยมากเลยนะ พวกเรารีบกินเถอะๆ หน่อย!"

บุตรสาวตนไม่เรียนรู้สิ่งดีๆ กลับเอาอย่างความปากไวของอาเม่ยทำเอาไปสู่อับอายเล็กน้อย แต่ยังคงอ้าปากกินอาหารที่บุตรสาวตักให้ด้วยใจกตัญญู

ปลาเย็นนั้นเข้าปากแล้วละลายทันที รสเผ็ดๆ เบี้ยวๆ แม้จะมีกลิ่นยาสมุนไพร แต่กลับไม่เข้มข้น ตับกลืนคาวของปลาไปได้พอดี

* ปลาเย็น เป็นอาหารชนิดหนึ่งของจีน นิยมรับประทานในหน้าหนาว วิธีทำมักใช้น้ำแกงจากปลาหรือกระดูกปลาปูลุรช อาจใส่เนื้อปลาลงไปด้วย จากนั้นนำไปลดอุณหภูมิให้น้ำแกงจับตัวแข็งจนมีลักษณะคล้ายเยลลี่ เวลารับประทานอาจหั่นเป็นชิ้นลูกเต๋า

อร่อยจริงๆ นั่นแหละ สิ่งที่ทำให้นางตกใจเล็กน้อยคือเมื่อบุตรสาว
ป้อนตนเสร็จก็ลุกขึ้นยืนอย่างเบิกบานและตักอาหารให้ทุกคนที่ละคน

"ท่านอาเหลยกินหน่อย ตงตงกินหน่อย ท่านน้ำหลังก็กินหน่อย
คุณชายกินด้วย ท่านน้ำอินทวงกินด้วย ท่านอาอาจิ้งก็กินด้วย" ระหว่างนั้น
เพื่อแบ่งอาหาร นางป็นขึ้นไปบนโต๊ะ ด้วยเกรงว่าบุตรสาวจะหิวที่มลงไป
หม้อหมูสามชั้นต้มผักกาดดอง มือใหญ่ของชูเสี่ยวเม่ยก็ยื่นออกไปอุ้มนางไว้
เสียเลย ช่วยบุตรสาวสุดที่รักอีกแรง

เซาหว่าแบ่งอาหารให้ทุกคนเสร็จก็กลับมานั่งที่ของตัวเอง ทั้งยัง
ถอนหายใจที่หนึ่ง ผมรอยยิ้มพึงพอใจเหมือนทำงานชิ้นใหญ่สำเร็จ

"อ้าว เจ้าหนู เจ้าลืมอะไรไปหรือไม่" ชูเสี่ยวเม่ยเห็นแล้วอดถามไม่ได้

"อะไรหรือ" นางหันกลับมา กะพริบตาคุโตมองบิดาของตน

"ข้าใจ" เขาชี้จมูกตัวเอง "พ่อของเจ้า ข้าอย่างไรล่ะ"

นางมองบิดาอย่างนิ่งงัน มือเล็กอ้วนป้อมยื่นออกไปลูบหน้าเขา
ทั้งยังแตะที่หน้าผาก จากนั้นถามด้วยสีหน้าฉงน "ท่านมีอะไรหรือ
ไม่มีไข้? ท่านพ่อ ท่านไม่สบายตรงที่ใดหรือ"

ได้ยินดังนั้นอินทวงก็อดระเบิดหัวเราะออกมาไม่ได้ พอนางหัวเราะ
คนอื่นๆ ก็ลั่นไม่อยู่หัวเราะตาม

ชูเสี่ยวเม่ยทั้งสนใจทั้งขบขัน เกือบจะหลังน้ำตาให้บุตรสาวดูเสียแล้ว
"เจ้าหนู เจ้าตักให้ทุกคน ไฉนจึงลืมข้าที่เป็นพ่อของเจ้าไปเสียได้"

คำพูดนี้ทำเอาเด็กน้อยเบิกตาโตอย่างตื่นตกใจ อุทานออกมา

"หา?!"

"ใช่หรือไม่...ใช่หรือไม่ นี่ก็ออกแล้วใช่หรือไม่" เขาพึมพำ

เข้าหาผมจนจนเปล่านั้นโตะ จากนั้นก็มองบิดาที่ทำหน้าเศร้า แสดงสีหน้าตะลึงลานออกมาทันใด เพราะปลาเย็นบนโตะจานนั้นถูกนาง ตักแบ่งจนหมดเกลี้ยงแล้ว

"เช่นนั้น...เช่นนั้น..." นางลั้งเลครู้หนึ่ง ก่อนจะผิใจข่มความเสียดาย ยืนขามของตัวเองให้บิดา "เช่นนั้นของข้าให้ท่านพ่อแล้วกัน"

เห็นท่าทางลำบากใจอย่างยิ่งยวดของนาง ทุกคนต่างพากันหัวเราะ ทว่าท่าที่ที่ดูไม่นึกจะละอายของชูเสี่ยวเม่ยต่อจากนั้นยิ่งทำให้เสียงหัวเราะ ของทุกคนดังต่อเนื่อง

"อา พ่อรู้อยู่แล้วว่าเข้าหาของพ่อรักพ่อมากที่สุด..." พุดพลาง กอดบุตรสาว ยิ้มชูตัวนางขึ้นสูง

"ข้อสรุปนี้ของเจ้ามาจากที่ใด" อินกวงยิ้มถาม

ชูเสี่ยวเม่ยตาไม่กะพริบ ด้านหน้าตอบว่า "เพราะของอร่อยต้อง เก็บไว้กินหลังสุด ใช่หรือไม่เข้าหา?"

เด็กน้อยมีไหวพริบมาก แน่นอวย่าย่อมพยักหน้าหงิกหงัก "ใช่ๆ"

ไปลู่อั่งอับอายทั้งลำบากใจ ได้แต่ทำเป็นมองไม่เห็นหนึ่งผู้ใหญ หนึ่งเด็กข้างกาย ตัดสินใจลุกขึ้นตักข้าวให้ทุกคน

พ่อลูกสกุลชู้อวดและยกยกกันไม่หยุด ทำเอาทุกคนหัวเราะตลอด อินกวงถึงขั้นบอกว่าจะรับเด็กน้อยคนนี้เป็นบุตรบุญธรรม

อาหารส่งทำยปี้อันนี้เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะตลอดทั้งคืน

มองบรรยากาศอบอุ่นครั้นตรงหน้าที่ตนไม่เคยพบพาน ไม่รู้่านเท่าใดแล้ว อาหลังถือตะเกียบกินข้าวเปล่า เหมือนลอยเล็กน้อย คิดถึงอดีตตอนกินข้าวกับป้ากลาง อาซื่อหั่น เตี้ยอู่ อ้วนเม่ง หัวใจพลัน

บิ๊บริด รู้สึกเจ็บอีกครั้ง

นางเคยกินเยอะมาก แต่สองปีมานี้ปริมาณอาหารที่นางกินกลับไปเป็นเหมือนแต่ก่อนคือกินไม่มากแล้ว

ความทรงจำในอดีตยังทำให้นางไม่รู้สึกอยากอาหาร อุดวางตะเกียบและวางชามลงไม่ได้

จับปล้นนั้นนุรุษข้างกายก็กุมมือนางได้โต๊ะตอนที่นางวางชามตะเกียบ

อาหลังอิงไป เหยหน้ามองเขา

เขาไม่ได้มองนาง กำลังพูดคุยกับอินทกวงและเฟิงจื่อจิ้ง สนทนากันถึงสารทุกข์สุกดิบของบรรดาผู้อาวุโสและสหายของพวกเขา

นางควรจะแกะมือเขาออก แต่มือเขายังเย็นอยู่เล็กน้อย แม้จะกินข้าวร้อนๆ กับน้ำแกงร้อนๆ แล้วยังเย็นเฉียบ

เขาเองก็กินไม่มาก กินไปเพียงไม่กี่คำเท่านั้น ยังเหลือข้าวอีกกว่าครึ่ง ข้าวไม่กี่คำที่เขากินไปเป็นการกินกับปลาเย็น

เขาชอบรสชาติของปลาเย็น นางรู้

เขาไม่ได้กินให้นางดู แต่เขาชอบจริงๆ

มือข้างนี้เหมือนกิ่งไม้กลางหิมะ แม้จะไม่ได้ดมจนเหลือแต่กระดูกเหมือนก่อนหน้านี้ แต่ก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันสักเท่าไร

อาหลังมองมือใหญ่ขาวซีดและผอมแห้งข้างนั้น อุดไม่ได้ที่จะฉวยจังหวะตอนพอลูกสุกสุกซุ่มตะกอละกัมหน้าแบ่งไปอย่างตัวนั้นลุกขึ้นเดินไปห้องครัว ยกปลาเย็นสองจานออกมา จานใหญ่ส่งให้ไปลู่ จานเล็กวางไว้ตรงหน้าตัวเอง นางแบ่งให้ตงตงเล็กน้อย จากนั้นก็ตักใส่ชามเขา

ส่วนหนึ่ง

ตอนนางลุกขึ้น ชั่งอึ้งเทียนไม่ได้เหลื้อมองนาง ตอนนางกลับมานั่ง เขาก็ไม่ได้หันมาเช่นกัน

เสียงหัวเราะอย่างเบิกบานดังขึ้นบนโต๊ะอาหารอีกระลอก นางไม่ได้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น รู้แต่ว่าเขาหัวเราะออกมา จากนั้นเขาก็เห็นปลาเย็นในชาม

ชั่งอึ้งเทียนชะงักไป หันกลับมามอง อาหลิงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ หลุบตา หยิบตะเกียบขึ้นอีกครั้ง กินเต้าหู้ยัดไส้ที่ตงตงดักใส่ชามให้นาง แต่นางมองเห็นจากหางตาว่าเขายกมือขึ้น จับตะเกียบอีกครั้งและลงมือกินเช่นกัน

ข้าวที่เหลืออีกกว่าครึ่งชาม เขากินจนเหลือเพียงไม่กี่คำ

นางเห็นแล้วอดย่นขามเปล่าให้ตงตงไม่ได้ ตงตงเติมข้าวสวยให้อาหลิงดักปลาเย็นเล็กน้อย จากนั้นตักหมูสามชั้นต้มผักกาดทองอีกนิดหน่อย ภาดลงบนปลาเย็นกับข้าวสวยในชามตัวเอง

ปลาเย็นที่ราดด้วยน้ำแกงร้อนๆ ละลายอยู่บนข้าว กินแล้วยิ่งหอมอร่อย

ชั่งอึ้งเทียนทำตาม กินข้าวที่เหลืออีกไม่กี่คำจนหมด

ตอนนางวางมือกลับลงบนกระโปรง มือใหญ่ข้างนั้นก็กุมมือเล็กไว้ อีกครั้งอย่างเป็นธรรมชาติ

อร่อยจริงๆ

เขาคิด ยิ้มพลางคิด

วันหลังพวกเราทำกินกันเองอีกนะ

นางไม่สนใจเขา ไม่มองเขา แต่กลับไม่ได้หัดมือกลับไป

ในที่ที่สุดหลังจากกินข้าวเสร็จ มือเขาก็อุ่นขึ้นเล็กน้อย ร้อนขึ้น
นิดหน่อย

อาหารส่งท้ายปีผ่านพ้นไปอย่างครึกครื้นเฮฮา เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ
ไม่ขาดสาย

ตัวอย่าง

คู่มือรัก พินภพ

เล่ม 2

กว่าพินภพแล้วที่เขยิบสารผู้เขยิบ

ต้องอยู่อย่างอกสนิ่งรักผูกพัน

ทุกวันคืนนางดูก็ว่าจวบอบซึ้งที่กายใจ

เขยิบพินเรื่อรารอบกายเขยิบเวียนแปดลิ้นพิน

มีนางผู้เดียวที่เขยิบต้องเผชิญกับตำราปราชัยชั่วนิรันดร์พินภพว่าพิน

'อาบลิบ' ไม่เคยคิดว่าตนจะได้อยู่อย่างปลอดภัยแม้สักวัน
จนกระทั่งได้พบเธอ... 'ซ่งอับ' เกียง

แม้เราจะรู้ว่านางนาใจซ่มซุย

แม้จะรู้ว่านางมีใจคิดแต่จะหลบหนีออกจากด้ามคู่มือครอบงอมเรา

ทำไมไม่รู้เหตุใดเธอถึงยืมดงตามไปปกปิดอยู่

ที่เขยิบคิดจะช่วยแก้ตำราที่พินเรื่อรารอบกายไว้สำหรับนางนาใจซ่มซุยไป

กว่าพินภพแล้วที่นางพยายามทำเช่นนั้น แต่กลัวว่าไม่เห็นผล

นับประสาอะไรกับมนุษย์ธรรมดาเช่นเธอ... ที่อ้อมนาก็ต้องจากไปกันแล้ว

ทว่าทำให้เธอปล่อยนางไปเผชิญด้ามคู่มือรารอบงอแงเดียวดายต่อไปหรือ

จะทำได้อะไร...

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ก่อนด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2723-3

9 786160 627233

คู่มือรักพินภพ 1+2

ราคาชุดละ 569 บาท